

Кошик для папірців

Геннадій Кофанов

Але невже ми маємо вік серйозничати, – і чому ж зрідка не бути творцями дурниць, коли ними пістрявиться життя наше?

З листа М.В. Гоголя до Г.І. Висоцького.

Знищувати колись написане нами, здається, так само несправедливо, як позабуватися минулих днів своєї юності. Притому якщо твір містить у собі дві, три ще не сказані істини, то вже автор не має права приховувати його від читача, і за дві, три вірні думки можна вибачити недосконалість цілого.

М.В. Гоголь, "Передмова до "Арабесок"".

Вряди-годи на автора цих рядків нещадно накидалося так зване творче натхнення, або, іронічніше й самокритичніше виражаючись, напади графоманії, через що він хапав перший, що трапився під руку, папірець і щось таке на ньому черкав. Чимало таких раптових дрібних паперомарань стали заготовками речень і абзаців, що згодом утрапили до текстів творів. А деякі так і залишилися ні до чого не пристебнутими уривками. Більшість папірців, звичайно, загубилися "у пилу часів". Але трохи таких паперових клаптиків, що вже пожовкли від старості, дивним чином уціліли, і автор, натомість щоби викинути їх у кошик для непотрібних папірців, поміщає децицію з них у цю свою збірку текстів. Уважаючи, що клаптики забавні й можуть нехай і не разреготати, але хоча б посміхнути читача, якщо його почуття гумору збігається з авторським. Медичні працівники стверджують, що регіт, сміх і посмішки, тобто веселощі, як і інші позитивні емоції, дуже корисні для здоров'я. А здоров'я надзвичайно не зайве для того, аби життя було довгим та плідним. Отже, і забавні дрібнички, нехай безглузді й курйозні, теж доцільні, а тому мають право на існування,

Келих самогону

Сценка з життя закордонної буржуазії

Містер Іванчук: Я прагну підняти цей келих за процвітання чого-небудь отакого, гарного!

Сеньйор Петренко: Не заперечую.

Месьє Сидоренко: Поїхали!

(Випивають залпом. Метушливо заїдають квашеною капустою.)

Сеньйор Петренко: Ух, гарна рідина! Де дістали, містере Іванчук?

Містер Іванчук: Сам гнав. Позавчора, на віллі "Ксенія". Знаєте, на острові Мальта? Ви там були, месьє Сидоренко.

Месьє Сидоренко: Так, я був у вас на віллі "Ксенія".

Містер Іванчук: У мене там апаратик прихований, тож я роблю потихеньку первачок по-мальтійськи. Коли летів на цю зустріч, прихопив в обидві кишені по сулії. Митників довелося підкупити картинами Рубенса, щоби не відібрали самогон.

Сеньйор Петренко: Ці митники зовсім розперезалися. Я напередодні віз із Киргизії до Голландії пачку порнографічних журнальчиків, так довелося сунути митниці давньогрецьку статую третього століття до нашої ери, аби журнальчики не вилучили. Три шкіри деруть, гади, із трудового мільйонера!

Месьє Сидоренко: Не кажіть за столом про митницю, а то мене знудить.

Містер Іванчук: Ну тоді наповнимо келихи й вип'ємо за процвітання ще чого-небудь!

(Випивають, заїдають, мовчать)

Сеньйор Петренко (в'яло): Ну що, мужики, проспівали стародавню буржуазну. *(Співає).* Горіла пальма, палала, під неї мулатка стояла...

(Усі троє падають під стіл і засинають)

Завіса

Серпень 1993 року.

Вивалюючись збоку...

Щось, написане після двох пляшок пива натще, спекотним вечором, під музику Манфреда Менна

Вивалюючись збоку, зберігай нерухомість думок.

Бо сказано: той, хто голиться бананом, най відшумиться!

Святий Ч. говорив мені в період поїдання тарані:

– Ізиді, Геннадію Михайловичу, аки непитуший!

А у повітрях шустали банальні словеса, спурхнувши з моїх вуст. Не горобці, мерзоти, не горобці...

Хтось ворухив звивиною всерединічерепною, хтось вішав вермішель на вуха слухаючих організмів, хтось комусь ламав кайф і щелепу, а я впав у споглядання святого Ч. У період поїдання тарані...

Оний же святий Ч. говорив, згідно зі званням, афоризмами та притчами:

– Один чоловік зловив муху й відірвав їй задню ногу. Що сіє значить?

– Він був садист? – несміливо відповідав я питанням на запитання.

– Ізиді, Геннадію Михайловичу! – сумував святий Ч., поринаючи низом лиця в піну.

– Він був натураліст, експериментатор! – припустив я.

– Перед ким мечу ікру? То пак не ікру, а бісер! Суть притчі в тому, що мушача нога не має застосування, як, наприклад, нога бика, або оленя, які можна вжити в харчування. Так деякі скуднодуми відривають клаптики вбогих суєтних інформацій, замість припасти до великого й вічного! Уторопав квінтесенцію моєї байки?

Вивалюючись збоку, зберігай нерухомість думок.

Бо сказано...

Кінець

12 серпня 1993 року

Давньоримський імператор

Давньоримський імператор Гай Юлій Чухопупенко прав свої улюблені бузкові шкарпетки, коли до залу, тупотячи імпорнтними сандаліями (Made in Kyrgyzstan), увійшов давньоримський же сенатор Септимій Брут Квадригошвілі.

- Вітаю тебе, о давньоримський імператоре Гаю Юлію Чухопупенко! - живописно піднявши руку, густим басом вистрілив сенатор, і грім його потужного голосу був настільки несподіваним, що не встигши сенатор схопити імператора за волосся на лівій нозі, той булькнув би в мармуровий басейн, у якому прав вищезгадані шкарпетки.

Волосся на ногах імператора виявилися надзвичайно міцним, завдяки чому імператор намочив тільки голову й руки, перш ніж був повернений на попереднє місце - на берег мармурової водойми в залі імператорського палацу. Чого не можна сказати про затонулі шкарпетки.

- Скільки разів просив не репетувати у вухо! - сердито прогарчав Гай Юлій Чухопупенко, потираючи волосату ногу.

- Винуватий, громадянине начальнику, - клацнувши п'ятами сандалій, вибачився Септимій Брут Квадригошвілі.

- Я слухаю тебе, сенаторе, - вимовив кесар, проводжаючи смутними очима бузкові плями, що заглиблювалися.

- Що? А! Я говорю: вітаю тебе, давньоримський імпе...

- Стоп! Це я зрозумів. Далі!

- Далі? Гм. Далі: ...раторе Гаю Юлію Чухопупенко!

- Далі!!!

- Усе!

- Як - усе? Ти приперся тільки для вітання?!

- Ну так.

- Вільний!!!

- Я можу йти?

- Іди на... Ага, на засідання сенату!

Провівши злим поглядом сенатора, що віддаляється, мокроголовий давньоримський імператор Гай Юлій Чухопупенко пішов шукати довгу жердину або інше пристосування для лову у воді шкарпеток.

Чим закінчилася шкарпетколовля - історичні джерела умовчують.

Початок 90-х років XX століття.

Ну то й що

- Ну то й що! - не вгамовувався Людовик Кавернадцятий, втомлено почухавши пластмасову корону.

- А то, Ваше Вискочкество, що наша армія в оточенні ворогів, і буде з години на годину остаточно розгромлена, - відповідав Терентій Харитонович Дюпель - зам короля з громадської роботи.

- Ну то й що, ядрить її в ядра! - хмикнув Людовик, почухавши нігтем гумовий скіпетр, що стирчав із кишені. - Навіщо нам армія потрібна? Одні витрати. І взагалі, я проти гонки озброєнь і за розпуск армій!

- Ні, ну все-таки наші ж люди. Шкода! - заперечив Терентій Харитонович. - Їх же посадять у концентраційний табір і будуть годувати одними ананасами з рябчиками. Туга нестерпна. Вони ж, милі, з нудьги занудьгують. Кіно в концтаборах тільки по вихідних крутять. А стриптиз-шоу всього раз на місяць приїжджає. І в такій тузі наші доблесні солдати проведуть цілий рік! У карти грати не дозволяють, тільки в пляшечку з поцілунками. А це, чи знаєте, чревате... Загалом, кошмар!

1981 р.

Примітка: це написане молодим фрезерувальником приладобудівного заводу під час вимушеного простою без відриву від фрезерного верстата.

Пітна ніч Еммануели

Ну дуже еротичне оповідання. Нібито.

- Борису Євгеновичу, давайте зробимо статевий акт, - сказала Еммануела Сидорівна своєму чоловікові.

- Давайте, я не заперечую, Еммануело Сидорівно, проти проведення даного заходу, - відповідав Борис Євгенович, витираючи серветкою сметану з підборіддя й волосатих грудей. - Оголюйтеся, громадянко.

Громадянка оголилася й прийняла горизонтальне положення в шлюбному ложі. Чоловік, почистивши у ванній зуби й змивши залишки сметани, перемістився до спальні, погасив світло й приєдналося до Еммануели Сидорівні, уклавшись із нею ковдрою. "Директор Курявасін від дня на день перебереться до міністерства, це ні для кого ні секрет. Гогоперідзе мітить у його крісло, - міркував, приступаючи до злягання, Борис Євгенович. - Але це ми ще подивимося. Дем'ян Харитонович недолюблює цього горця. У мене є шанс..."

Коли порція сперми перемістилася з Бориса Євгеновича в Еммануелу Сидорівну, подружжя припинило потіти, сказало одне одному на добраніч та заснуло.

Кінець ну дуже еротичного оповідання.

Серпень 1993 року.

Додаток:

Автор цього твору, довідавшись про існування літературної премії за найгірший опис сексу й уважаючи, що яка-ніяка премія краще, ніж взагалі ніякої, у нападі честолюбства висуває свій твір "Пітна ніч Еммануели" на здобуття цієї вищезгаданої премії.

Уявіть собі...

Уявіть собі: отака прерія з отакими індіанцями, що скакають на конях то там то сям, ковбоями й іншими конелюбами, а посередині цієї прерії стоїть отакий Я. І цей вусато-бородатий Я розглядає з-під козирка руки (від яскравого сонця) цю саму навколишню прерію, спльовуючи пісок (що пурхає у ефірі, запурхуючи в рот отого самого Я), та злегка лаючись. Ну, у тому розумінні, мовляв, куди ж це я потрапив. Мовляв, от тільки-но сидів за машинкою (але не пральною) і бив пальцями по клавішах (але не рояля), і тільки, мовляв, вибив "Уявіть собі...", як раптом – бумс! – і навколо мене не диван із машинкою й рештою інтер'єра, а якась пейзажна широчінь у стилі "степ та степ кругом". І якийсь, тьху, пісок хрумтить у слині, і якесь пекуче сонце, а був же вечір, що прикидався ніччю. І, чорт подери, вершники, мовляв, якісь пір'яголові скакають, вібруючи голосовими зв'язками. А інші не вібруючи, і не пір'яголові, проте теж скакають, мовляв. І не дуже-от, мовляв, мені подобається така зміна декорацій.

Це в перекладі на цензурну мову.

А в цю мить індіанець Віннету Чингачгукович Крутобізоненко, спритно ухиляючись від свинцевих, пахнучих горілим порохом, дрібних предметів, що борознять атмосферу уздовж його пір'я, помічає самотню до болю фігуру цього самого Я. І за допомогою вузди направляє біг своєї конячки (на кличку Нашпаровозвпередлети) до цієї самої фігури цього самого Я, як сказано вище, до болю самотньої. Фігура ж, з тугою спостерігаючи за оною зміною маршруту, ще нецензурніше починає спльовувати пісок, у тому розумінні, що, мовляв, нахріна, мовляв, моя скромна особистість потрапила в поле зору ухиянта від свинцевих предметів. І, мовляв, ухиявся б він собі в тому ж напрямку, мовляв! Але Віннету Чингачгукович Крутобізоненко, ухиляючись, наблизився до самотнього Я та запитав його на примазикукському діалекті західноленграмайської говірки шишонської мови (він був із примазикукської групи західноленграмайської громади племені шишонів): "Хрузяй ди, – говорить, – на люлюкс шу ждиньдибаєшся, – говорить, – встряц?!" Цей самий Я, починаючи ухиятися від тих самих дрібних предметів, не володіючи індіанською мовою й не маючи під рукою перекладача, про всякий випадок песимістично відповідає: "Сам ти такий!" Індіанець Крутобізоненко роззявив був пащу, аби бовкнути ще що-небудь чужинське, та осікся у зв'язку з голосним іржанням Нашпаровозвпередлети й синхронним зрізуванням однієї з пір'їн предметом, що борознять атмосферу. І індіанець швидко, але з гідністю віддаляється, разом зі свистячими в його околицях пороховими свинцюзками, як від нерухливої фігури похмурого Я, так і від рухливих (за рахунок непарнокопитого

транспорту) фігур у крилатих головних уборах, у яких оті свинчульки випльовувались із металевих машинок, стисливих перстами.

І уявіть собі: коли цей Я, спльовуючи пісок і страждаючи песимізмом у тому розумінні, що важко й майже неможливо залишитися в живих у атмосфері, що густо простромлюється свинцевими предметиками, від щиросердечного сум'яття сплотнів і пукнув, раптом відбувається наступне: отой Я раптом виявляє, що перебуває не в прерії, а в рідному інтер'єрі, і оточують його не індіанці й кулевивергаючі ковбої, а милий диван, близька машинка, клавіші якої продовжують топтати його – Я – творчі персти, і інша обстановка особистої житлоплощі. І продовжуючи за інерцією спльовувати залишки неіснуючого піску, цей самий Я запитує беззвучно: та як же це могло вчинитися?! Яка-така сила висмикнула його з інтер'єру й зажбурнула на пару хвилин у прерію?

Що ви проказуєте, читачу? А? Голосніше. Авторська уява? Ну, не знаю... Може бути... тьху, пісок... може, і уява. Ач чого ушкварює, грайлива!

Кінець 80-х років XX століття.

П'яний угар

Мікронувела про загадкову російську душу

- Дааа, – простягнув князь, подивившись у вікно, – однак...
- Да полно вам шипеть, – крикнув Мафусаїл і плюнув у попільницю.
- Іді к чорту! – вибухнув князь і смикнув Мафусаїла за вухо.
- Зашибу, зараза! – гаркнув Мафусаїл і впився в коліно князя зубами...
- Да, білі люди в наше время, не то что нынешнее племя, – процитував князь, витираючи рушником кров з ліктя й копаючи труп Мафусаїла п'ятою.
- Іш ти, – захихикав Фьюшкін, прокинувшись і почухавши потилицю.
- Сам ти дурак, – вилаяв його князь, і уперішив у зуби Фьюшкіна кулаком.
- Подіш ти, – здивувався Фьюшкін, облизнув закривавлені губи, розрюмався й, хихикнувши, вийшов.
- Черві поганіє! – крикнув князь і погрозив дзеркалу кулаком. – Вонючий сатрап!
- Глаза навикате! – хихикнув Фьюшкін у квартиру, і князь запустив у нього черевиком. Скло із дзенькотом посипалося на килим.
- Тралі-валі, – заспівав Фьюшкін і, посміхаючись, застрибав алеєю зимового саду.
- Дела! – уголос подумав князь і осушив склянку з розчином ціаністого калію.

Кінець

Осінь 1983 р.

Примітка: це написано студентом машинобудівного факультету (спеціалізація: робототехніка) політехнічного інституту під час лекції з математичного аналізу.

Самовчитель колупання в носі

Мистецтво колупання в носі йде своїм коріннями в сиву давнину. Це одне з найдавніших занять людини. Однак, незважаючи на багаті традиції вносіколупання, опанувати цим мистецтвом значно легше, ніж, наприклад, мистецтвом гри на п'ятиструнній флейті, або мистецтвом дресирування глистів і солітерів. Автор пропонує свої рекомендації, скориставшись якими, ти, безцінний читачу, у досконалості опануєш цим заняттям, за допомогою якого зможеш прикрасити дозвілля. Причому віддаватися цій захоплюючій справі ти будеш із такою граціозністю, шармом, елегантністю, що гідно триматимешся навіть у найвишуканішому вищому світі.

Колупати в носі зручніше за все довгастим предметом, а не, скажімо, сферичним або кубічним. За умови, що діаметр поперечника цього довгастого предмета не більше й не набагато менше діаметра ніздрі. Колупати електричним стовпом, наприклад, незручно через занадто великий діаметр, а колупати волоском із хвоста зебри – через прямо протилежне. Найкраще для цієї справи підходить палець. Автор рекомендує використовувати палець руки, а не ноги; це зручніше (у чому автор переконався, провівши ряд дослідів). Бажано робити це своїм власним, а не чужим перстом, оскільки, як правило, інші люди відмовляються надати для цього свої пальці.

Перш ніж приступитися до процесу колупання, визначся, пальцем якої руки – лівої або правої – ти збираєшся це робити (однорукі можуть проігнорувати цю пораду), і яка ніздря – ліва або права – піддасться колупанню (а цю пораду можуть проігнорувати односторонні, якщо такі є). Вибравши руку, відведи іншу подалі, щоб вона не заважала процесу. Потім визначся, який з п'яти пальців має бути введений у носовий отвір. У процесі численних дослідів автор дійшов висновку, що найменш для цього підходить великий палець, а найбільше – вказівний і мізинець. Увага! Ніготь повинен бути коротко обрізаний і оброблений пилочкою, не мати гострих країв і виступів, здатних поранити ніжну тканину носового проходу.

Випрями обраний палець паралельно передпліччю руки, а інші стисни в кулак, аби не заважали. Після цього можна починати переміщення пальця в напрямку ніздрі під прямим кутом до нижньої сторони носа. Переміщати палець слід не поспішаючи, тому що зайвий поспіх може викликати небажані наслідки. Так, під час дослідів автор одного разу через велику швидкість руху руки промахнувся й ледве не травмував собі око, а іншим разом з тієї ж причини ледве не вивихнув палець об підборіддя.

Наблизивши палець до носа, обережно намагайся вводити палець у носовий отвір, бо ж ніздрі перебувають поза полем зору людини, тому легко промахнутися. Переконавшись, що, так би мовити, вершина пальця розташована в безпосередній близькості від носового проходу, слід...

Ні, це якась ахінея, біліберда, нісенітниця і дурня! Бо, звичайно ж, ти, безцінний читачу, не потребуєш інструкцій і самовчителів щодо цього, і можеш, якщо буде потреба, поколупати у носі без усяких порад "фахівців". Тож замість того, щоб написати й видати "Самовчитель колупання в носі" у восьми томах з додатками таблиць і схем, автор перериває роботу на самому початку, усвідомивши, що така праця не буде

Початок 90-х років ХХ століття.

- Підеш стежкою, по...

- Я пам'ятаю, пам'ятаю!
- Ах, бабуса...
- Нічого, нічого, вона видужає.
- Птахи.
- Летять на південь. Холодніє.
- Осінь.
- Коли йти?
- Поснідай і відправляйся.
- Говорять, ссавець мисливця загриз.
- Осінь.
- Апетитно.
- Смачного...
- Ну, я поїла. Дякую.
- Іди.
- Пішла!
- Дорогою не розмовляй з незнайомими. Я тебе знаю!
- ?
- !!!
- ...

Том третій

Цей хижий звір, що лев йому ім'я,
 Побачив Тізбу, що в кущах скрадалась.
 Вона його на смерть перелякалась.
В. Шекспір, "Сон літньої ночі".

Іде! Сміливе! Не боїться йти лісом. Маленьке! Смачне, напевно. Співає! Співай, рідне. Недовго залишилося.

Ах, голод-голод, ти робиш мене душогубом!

Небо! Птахи летять туди, де тепло!

А я залишаюся тут, де сирі й холодно. За що я не птах?

Шлунку, не квап мене! Дай помилуватися істотою. Головний убір кольору крові молодого баранчика. Навіщо воно надягло кривавий головний убір? Він будить у мені апетитні спогади. Кров, м'ясо, тепле, солонувате, ще тремтяче. Кривавий... Кривавий... Колір вогню, яким мене обпалили в селі! Птахи, заберіть мене туди, де тепло й ситно!

Шлунку, ще трохи і я тебе наповню. Бачиш, я вже вийшов на стежку. Шлунку, потерпи! Не бурррчи так тужливо. Чуєш, я, намагаючись не дивитися в довірливі очі істоти, запитую, куди воно йде. Шлунок! Ах, голод-голод!.. Бабуса. Це, напевно, ситно... Пиріжки? Теж зійде. Де живе ця (Уррр!) бабуса? Тихіше, шлунку. Потеррррпи. Бабуса порівняно недалеко. А істота нехай співає поки. Постукати. Постукаю! Постукаю, і апетитна калорійна тепла бабуса не поспішаючи відкриє двері...

Будь здорова, істото в кривавому уборі. Будь здорова поки. Бо я віддаю перевагу здоровій їжі.

Птахи летять туди, де тепло. Я біжу туди, де бабуса. Шлунку, не підкошуй мої ноги!
Ах, голод-голод!

Том четвертий

Джентльмени, не дозволяйте йому бити стару!

В. Шекспір, "Віндзорські пустунки".

Стук, стук, стук!

- Хто там?

- Це я, бабусю, твоя внучка.

- А що в тебе з голосом?

- Змерзнула. Холод. Птахи на південь летять. Листя летить на мерзлий ґрунт.

- Там, дитинко, на двері мотузочка. Смикни, як звичайно, дв... А?!!!

- А! Ррр.

- Ой! Ааааааа!

Хррр. Гм... Гм... Гм... Усе! Як швидко відбулося. Голод. Навіть не встигнув укусити, розжувати. Цілком, живцем. Що це хрумтить на зубах? Скельця. А тут тепло. Дрова горять. Ненавиджу вогонь! Але тепло. І простирadlo ще тепле. Ковдра. Зуби-зуби. Не стукайте. Зараз зігріюся... А за вікном – холод, вогкість, осінь, птахи на пі...

Хррр... Хррр... Хррр...

Що таке? Здається, задрімав. Хто стукає?

- Бабусю, це я, Головний Убір Кольору Крові!

Ой, чепчик. Тут не дуже світло, воно не розгледіть.

- Агов, дитинко, ти там смикни за цю, як її... Ну, загалом, смикай! Вони і відкриються!

Птахи на південь, а мені тут тепло, як улітку. Благодать!

Том п'ятий

Господи боже! Навою, що це з тобою скоїлося? Ти перемінився.

В. Шекспір, "Сон літньої ночі".

Ссавець! У постелі бабусі! Він її з'їв!!!

Запитує, що принесла. Сам знає, що пиріжки, а запитує. Чепчик надяг. Вирішив прикинутися бабусею! Знайшов дурепу!

А чому це в тебе, "бабусю", такі великі слухові органи? Думає, я дурна. Бабусю від звіра не відрізняю. Ех ти, ссавець! А чому це в "бабусі" (що він відповість?) такі великі органи зору? Знову "щоби краще..." Старе облізло м'ясоїдне! Ну, от зараз я тебе й викрию так, що тобі соромно стане. Зуби! Зуби-от хижака.

Ну, от, хижак і є. Ситий по горло бабусею, а однаково й мене ковтає. Що значить звірячий апетит. І після цього він продовжить стверджувати, що він бабуса? Ні, звірятко, тепер ти повністю викриє!

У лісі жовто й холодно, птахи на південь летять, а тут темно, гаряче й волого. Це і є шлунок? А хто це копошиться? Бабуса?! От ми знову разом! Яке щастя!

Том шостий

Стій! Не підеш! Попавсь, товстий шахрай.

В. Шекспір, "Віндзорські пустунки".

Бог свідок, не праг я їсти маленьку співучу істоту: і без того ситий. Але вона сама полізла в рот дивитися, які в мене зуби. Спрацював ковтальний рефлекс.

Тепер мені важко буде переміщатися. У мені більше центнера. Почекати, поки перевариться й вийде? Але це довго. А раптом хто загляне в цю будку бабусі, а отут я такий безпомічний від переїдання. Ні, буду, від гріха подалі, потихеньку відповзати до лісу... Там, звичайно, холодно й сиро, але...

Ой, пузо...

Ой, не можу терпіти...

Оооо...

- Ех ти, ссавець!!!

- Ну що за манери - ковтати живих людей.

- Хто тебе, звірятко, виховував?

- Воно просто проголодалося.

- От тобі, звірятко, пиріжки з м'ясом.

- Не поспішай, ссавцю, а то подавишся.

- Славно, бабусю, що при тобі завжди аптечка! І славно, що в аптечці було проносне!

- І тим паче славно, що в моїй садибі є лазня. Цей запах...

Осінь... Птахи на...

1985 р.

Не горобці

Говорізки

Слово не горобець, вилетить - не піймаєш.

Прислів'я.

- Нехай першим кине в мене своїм каменем той ювелір, хто сам без гріха. Будь-яким каменем: хоч рубіном, хоч сапфіром, хоч смарагдом, хоч...

- Він безсрібник: відчуває байдужість до срібла. Інша справа - золото. Беззлотником, якщо так можна виразитися, він не є.

- Я мав гадку, що це сміття із клозету, а виявилось - твір сучасного мистецтва: абстрактний живопис коричневою субстанцією на туалетному папері.

- Ви геть за собою не слідкуєте.

- Нічого подібного! Я не тільки за собою слідкую, але навіть доношу в правоохоронні органи про результати цього слідкування.

- Кажуть: кашу маслом не зіпсуєш. Але, у крайньому випадку, каша може бути й без масла. Тому пропоную інше формулювання: кашу крупою не зіпсуєш. Якщо крупа якісна й добре зварена, звичайно. Бо не певен, що кашу, у якій є масло, але немає крупи, можна вважати кашею.

* * *

- Я винайшов і створив живу людину.

- Ай, не треба брехати. Ніяких живих людей не може бути. Це чиста фантастика, - відповів роботіві Васі робот Коля.

* * *

- Чи має людина право бути абсолютно безправною?

* * *

- Гамлете Гамлетовичу, не морочте череп бідному Йорику!

* * *

- Ми не знаємо, про що думає вовк, перегризаючи горло баранчиків. Може, він думає по-своєму, по-вовчі: "Вибач мені, грішникові, Господи, бо ж Ти сам мене таким створив. Амінь".

* * *

- Говорять: дурням щастить. Виходить, якщо тобі не щастить, можеш себе утішати, мовляв, отже я не дурень.

* * *

- Людина створена для щастя, як ми - птахи - для польоту, - повідомив страус пінгвінові.

* * *

- Я бачу, ти зовсім не вмієш сумувати. Давай, навчу.

- Ай!!! Боляче ж!

- Не ображайся. Просто для смутку повинен бути привід.

* * *

- Бувають труби водостічні, а бувають труби словостічні, іменовані телефонами.

* * *

- Милостиво прошу вас, пане, ну дозвольте мені дати вам по морді. Ну хоч разочок. Не відмовте у такій люб'язності, Христом-Богом благаю!

* * *

- Кожний собака знає, що гав гав rrr гав ууу гав rrr.

* * *

- Наскільки я пам'ятаю уроки історії, першим обматюкав Київ князь Віщий Олег: сказав, мовляв, Київ - мати-перемати городів руських.

* * *

- Це був не хто інший, як невідомо хто. Так, саме він - невідомо хто, власною персоною. Я відразу зрозумів, що це невідомо хто, оскільки саме так його собі й уявляв. По-моєму, усі невідомо хто саме так і виглядають.

* * *

- Кожна людина – коваль свого щастя.
- Але, схоже, не в кожного є молот і ковадло.

* * *

- Він послав студента до якоїсь матері. До якої? До альма-матері.

* * *

- По-моєму, ти правий.
- Який-такий Правий? Ні, я не якийсь Правий, а Петро Пупченко.

* * *

- Він настільки сильно любить гроші, що навіть вступив із ними в інтимний зв'язок.

* * *

- Мила дівчина. Але чому в неї груди позаду?
- Це не груди, а крила, тому що вона справжній ангел.

* * *

- Тьху на вас, шановний! – сказав Петро.
- Самі ви шановний! – огризнувся Іван.

* * *

- Він, взагалі-то, міг би бути хорошим. Але в цьому випадку його б хвалили навколишні. А він настільки скромний, що не може чути похвальних слів на свою адресу. Тому, із природної скромності, він не дозволяє собі бути хорошим. Тому й лупить навколишніх по мордах. Скромник, що ж отут поробиш.

* * *

- Знайшов гайку! Залишилося пригвинтити до неї автомобіль, і буде на чому їздити... Знайшов гудзик! Залишилося пришити до нього шубу, і буде у що взимку одягтися... Знайшов черепицю! Залишилося підкласти під неї будинок, і буде дах над головою. Добре!

* * *

- Ти шляхетний?
- Так.
- Чесний?
- Так.
- Скромний?
- Так.

- Давай розберемося. Скромний не став би хвастатися, що він чесний і шляхетний. Сказав би: нехай про це судять інші. Виходить, визнавши себе шляхетним і чесним, ти вчинив нескромно. У такому випадку твердження, що ти скромний, є брехнею. А раз ти вдався до брехні, значить ти не чесний. А раз не чесний, значить не шляхетний. Логіка.

* * *

- Вампіри забирають чужу кров, а донори віддають іншим людям свою. Тому можна сказати, що донори – це вампіри навпаки, а вампіри, відповідно, – це донори навпаки.

* * *

- Я люблю всіляких живих істот, – визнавалася вона, – тому мрію завести

акваріумних рибок, хом'ячка, чоловіка, кішку, черепашку й папужку.

* * *

- Я тобі в морду дам!

- Ні, не даси. Хоча б тому, що в мене немає морди. Тільки обличчя.

- От в обличчя й дам!

- Ні, в обличчя я принципово не приймаю.

* * *

- Говорять, від сміху з'являються на обличчі зморшки. А ще говорять, що сміх подовжує життя. Так що треба вибирати: або сміятися й жити довго, але зі зморшками; або не сміятися й жити без зморшок, але недовго.

* * *

- Між почуттям гумору й почуттям голоду я б вибрав перше.

* * *

- Александр Македонський займався окупацією чужих земель, упокоренням волелюбних народів, знищенням друзів і соратників, а також, можливо, колупанням у носі й іншими "грандіозними" справами, за що людство прозвало цього мерзотника Великим.

* * *

- У прозі надмірна художність іноді виглядає дурним прикрашенням, наче мережива на гімнастерці.

* * *

- Дивися, у небі літають НЛОнавты верхи на своїх НЛО! Причому НЛО як дві краплі води схожі на мітли.

* * *

- На рахунку письменника Нестора Редищенка є детективна повість із круто закрученим сюжетом. А на рахунку слюсаря Петра Семенчука є болт із круто закрученою гайкою. Не тільки письменники вміють круто закручувати.

* * *

- Я от усе думаю: де ж мені краще зустріти це свято - у колі родини, або ж...

- А які ще варіанти?

- В овалі родини, у прямокутнику родини, у ромбі родини, або, наприклад, у трапеції родини.

* * *

- А тепер, діти, давайте згадаємо, як жили за двісті років після нас наші нащадки. Згадуйте, згадуйте. Ми проходили це на уроках з історії майбутнього.

* * *

- Він вважає слово "херувим" образливим, виходячи з "непристойності" першого складу.

* * *

- Дослідження показали, що всякий, хто народився, або вже вмер, або приречений вмерти в майбутньому. Тому фахівці рекомендують: щоб уникнути смерті, не

народжуйтесь.

* * *

- Я так з ранку до вечора зайнятий відпочинком, що на роботу в мене не залишається ніякого часу.

* * *

- Народна мудрість говорить: "Зробив діло - гуляй сміливо". Мудрість вона, звичайно, мудрість, але тут би не зашкодило уточнення: яке саме діло. Бо бувають такі діла, що гуляти сміливо ти можеш, поки їх не зробив. А якщо зробив, то вже сміливо не погуляєш, а, навпаки, будеш боягузливо ховатися.

* * *

- Дебати між автором і його внутрішнім голосом указують, що автор не має твердих позицій, а, як Гамлет, закомплексований у метання й сумніви: бути чи не бути, бити чи не бити, пити чи не пити, нити чи не нити, рити чи не рити, мити чи не мити і т.д.

* * *

- Камінь упав зі скелі на Євграфа й убив його. Петро, друг покійного, не зміг вибачити цього мінералу, і вирішив йому помститися, зробивши з ним точно так само. Тобто Петро задумав упасти зі скелі на цей злочинний камінь. Таке злодіяння каменю не повинне залишитися не відомщеним!

* * *

- У ході слідства з'ясувалося, що в ніч із другого на третє червня минулого року кілер Уліткін убив сто двадцять вісім живих істот. З яких одне було бізнесменом, а решта - комарами.

* * *

- Один великий письменник сказав, мовляв, у людині все повинне бути прекрасно: і слина, і шмарклі, і кал, і сеча, і глисти, і піт, і лупа, і вушна сірка... Ну, або щось у цьому роді.

* * *

- Громадянки проститутки, у наше відділення міліції прийшов святий отець, щоби прочитати вам проповідь на тему: "Хто лясне тебе по правій сідниці, поверни до нього й іншу". Ну, або щось на кшталт того.

* * *

- Та хто тобі дав право?!

- Той же, хто дав мені ліво.

* * *

- Мене вдарили по правій щоці, і я, як учив Ісус, підставив ліву. Ну, щоправда, не свою ліву щоку, чужу. Хоча той тип пручався, не хотів, щоб я підставляв під удар його щоку. Але я йому, гадові, заламав руки, і він по своїй лівій щоці одержав важкого ляпасу. Не одному ж мені має діставатися!

* * *

- Ти тільки подумай, Сергію: адже такого в історії людства ще ніколи не було, щоб ми з тобою сиділи на цій лавці й базікали про яєчню! Уявляєш?! Чого там тільки не

було, в історії людства, за тисячі років, а от цього не було ніколи! Навіть важко повірити, але це факт!

- Ну чому ж? Що ж отут, Миколо, такого унікального?

- Ех, ну як же ти не розумієш! Таке, щоб два чоловіки сиділи на лавці й базікали про яєчню, в історії людства вже напевно було, і не один раз. Але ніколи за всю історію людства, за всі тисячі років, не було, щоб це робили саме ми з тобою, і саме на цій лавці! Ніколи-ніколи! За тисячі років! Уперше в історії! Ні, ти тільки подумай про це!

- А ти точно певен?

- Звичайно! Згадай: ми про яєчню ніколи раніше... Та й лавка зовсім нова, її тільки вчора поставили. Перший раз ми на ній...

- Ну, треба ж! Уперше за всю історію людства! Отакі ми! Вау!

* * *

- Як усім відомо, давньоримський письменник Гай Юлій Цезар у вільний від літературних праць час підробляв на посаді верховного жерця, а також цензора, а також народного трибуна, а також диктатора, а також полководця. Із чого випливає висновок, що й у ті часи робота письменника не оплачувалася належним чином і, щоб звести кінці з кінцями, літератор змушений був, що називається, "крутитися". Можна тільки уявити, скільки ще цікавих книг написав би Цезар, якби він не відволікався на політику, війни та іншу дурню!

* * *

- На виставці засушених метеликів у мене виникла підозра, що ентомолог-колекціонер, піймавши чергового метелика, говорить собі біблійну фразу: "Розіпни, розіпни його!"

* * *

- Знаєте, а Петренко-от збоченець: він спить із чоловіком.

- Фу, яка гидота!.. Втім, спати із чоловіком – це куди не йшло: чоловік, принаймні, людина, так би мовити, гомо сапієнс. А от Сидорчук докотився до ще більшого збочення: він бере в постіль кішку!

- Тьху, мерзенність!.. Втім, спати з кішкою – це не найбільше збочення: кішка – це, принаймні, жива істота, ссавець, як і людина. А от Іванченко докотився до найбільшого збочення: він спить в одній постелі із предметами неживими – із простиралом, ковдрою й подушкою!

- Тьху, яка гидота!

- Яка мерзенність, тьху!

* * *

- Я пропоную тобі шалені гроші!

- Ну поміркуй сам: навіщо мені шалені гроші, якщо я не шалений.

* * *

- У нього губа – не дура.

- Хм.... У нього губа настільки не дура, що хоч зараз зараховуй їй, губу, до членів Академії Наук. Але тільки губа: з мозком у нього набагато гірше. Губа – не дура, а

мозок – дурень.

* * *

- Бубибіб бабабіб боббоб, – сказав незнайомець чистою... невідомою мовою.

"Якщо мова невідома, то звідки ж звісно, що "чистою", а не з яким-небудь акцентом?" – знизав плечима читач. На що автор лише відмахнувся, мовляв, ай, читачу, не чіпляйся до слів.

* * *

- Цей парубок, по-моєму, подає великі надії.

- А мені так і ввижається, що, подаючи надії, він по-холуйськи поклониться, шаркне ніжкою й скаже: "Надії подані-с, пане".

* * *

- Ех, був би тут Чарльз Дарвін, він би показав вам, де раки зимують!

- Це з якої ж статі?! Що ми такого...

- А с такої статі, що Дарвін був великим біологом і багато чого знав про живих істот, зокрема напевно й те, де вони зимують. От і показав би, якщо б ви його попросили.

* * *

- Я подам на нього до суду!

- За що?

- Він образив мене до глибини душі!

- Як образив?

- Він обізвав мене зіркою!

- Зіркою? Ну й що в цьому поганого?

- Як що?! Зірками називаються організми безголові та примітивні, що живуть на дні морів і океанів. Обізвавши мене зіркою, він тим самим натякнув, що я суб'єкт безголовий і примітивний! Я цього не потерплю! Він за це відповість!

* * *

- Ампутація совісті, честі, справедливості й шляхетності може привести до підвищення особистих прибутків. Але ампутанти вважаються інвалідами.

* * *

- Він не з тих, хто любить смітити грішми. Він з тих, хто любить смітити недопалками й лушпайками соняшника.

* * *

- Та хто тобі дав право приховувати від народу красу своїх геніталій?!

* * *

- А от теж смішна мавпочка!

- Тс! Це директор зоопарку.

* * *

- Не в грошах щастя, говорять люди. Не в людях щастя, думають, напевно, гроші.

* * *

- Нормальна температура людського тіла – тридцять шість – тридцять сім градусів

за Цельсієм. Така спека характерна й для тропічних широт Землі. Тож глистів, що живуть у людині, я пропоную вважати тропічними тваринами.

* * *

- Я повна нікчемність!

- Е, та у вас манія величі. Повна нікчемність. Ні, чоловіче, до повної нікчемності вам ще рости й рости!

* * *

- Кажу вам як великий російській патріот. Великі й могутні російські люди живуть на великій і могутній Російській землі! І говорять вони великою і могутньою російською мовою! А щоб справити велику і могутню російську нужду, ходять у великі й могутні російські туалети й випорожняються у великі й могутні російські унітази! І какашки їхні великі й могутні!

* * *

- Він працює приборкувачем людей. Тобто прокурором.

* * *

- Ти до неї краще не чіпляйся - вона Тургенівська дівчина.

- Вона?! Тургенівська?! - здивувався я: нічого спільного між цією дівцею й дівчатами з романів Івана Сергійовича Тургенєва я не помітив. - А чому ти вважаєш її Тургенівською дівчиною?

- Вона гуляє з Петькою Тургенєвим - злодієм із Бур'янівки.

- А, у цьому смислі...

* * *

- Якщо є скрипковий ключ, то, певно, повинна бути й скрипкова відмичка?

* * *

- Схоже, пернате на гербі Російської Федерації страждає роздвоєнням особистості.

* * *

- Сьогодні хотів був сказати на вулиці незнайомій дівчині, що вона дуже гарна. Але промовчав. Побоявся: а раптом вона вирішить, що я бажаю з нею переспати, і обізве мене старим похитливим пердуном.

* * *

- Пані, чи можу я на вас покластися?

- Я тобі покладуся, жеребець хтивий!!!

* * *

- Не варті зайві гроші того, щоби заради них топтати свою совість.

* * *

- Зайшов недавно в магазин "Ласощі", а там товарів немає, порожні полиці, - говорить один.

- Отже, ласощі розкупили, а нові ще не підвезли, - припускає другий.

- А люди там були? - запитує третій.

- Були, звичайно, - продавці за прилавками, - відповідає перший.

- Тоді в мене така версія: це був магазин для людоджерів, а люди ж і є для них

ласощами, – фантазує третій.

* * *

– Слову "інтелектуал" зовсім не обов'язково бути синонімом слову "зануда" і слову "сноб".

* * *

– Тварини, що живуть із людиною, називаються домашніми, або навіть ручними. Тварини, що живуть окремо від людей, називаються дикими. До якої із цих категорій віднести глистів?

* * *

– Це армія-визволителька. Так, армія-визволителька, тому що вона звільняє! Вона звільняє інші країни від незалежності, народи – від волі, а людей – від життя.

* * *

– Він заявляє, що страждає на екзотичну недугу – "тунгуський метеоризм". Чорт знає, що це значить.

* * *

– А слабо показати кузькіна батька?

* * *

– Дивіться, дивіться, удалині червоніє жовта синява!

* * *

– Нічого подібного! Я ніколи не розбещував неповнолітніх! Я розбещував лише неповновесняних, неповноосінніх та неповнозимних.

* * *

– Ах ти ж жид пархатий!

– Я бачу, ви страждаєте антисемітизмом.

– Нічого подібного! Я антисемітизмом не страждаю! Я антисемітизмом насолоджуюся!

* * *

– Ну що ти ходиш отут з незачесаними шмарклями, – говорить Петро.

– Чому "з незачесаними"? – дивується Іван.

– А що, скажеш, що ти свої шмарклі зачісував? – хмикнув Петро.

– Ні, звичайно. Та хто їх взагалі...

– Ну, отож я й кажу.

* * *

– Я трудився, не покладаючи рук, слухаючи, як диктори радіо трудяться, не покладаючи язика.

* * *

– Нашого начальника сміливо можна назвати дурнем!

– Сміливо назвати... Ні, особисто я сміливо назвати не можу. Тільки несміливо, боягузливо.

* * *

– Якщо люди в телевізорі називаються телеведучими, то ми – глядачі – маємо

називатися телеведеними. От тільки куди вони нас телеведуть? І звідки нас телеведуть?
І куди, зрештою, телеприведуть?

* * *

- Він був двірником. Але не простим двірником, а знаменитим. Настільки знаменитим, що перехожі брали в нього автографи. А оскільки перехожих було багато, то йому доводилося цілий день роздавати автографи й у нього зовсім не залишалося часу на те, щоб підмітати вулицю.

* * *

- Це талановита сімейна пара: дружина геніально танцює танець живота, а чоловік хвацько викаблучує танець потилиці.

* * *

- Під час турніру зі швидких шахів на першість організації бухгалтер Дурченко гарячково ходив то однією, то іншою шаховою фігурою. Раптом йому піднесли склянку із чаєм. Дурченко не тільки швидко походив склянкою, розплескавши напій на дошку, але й убив нею ворожого пішака.

* * *

- Чудовий твір! Чудовий! Геніальний! Прекрасний! Шедевр! Але є в цього твору один великий недолік, який полягає в тому, що творцем цього твору є не я!

* * *

- Мені важко вибрати: що з'їсти на сніданок - ананас, рябчика або кав'яр.

- Важко. А кому тепер легко?

* * *

- Ну, як, твій малюк уже розмовляє?

- Неговіркий він у мене, мовчун. Усе тільки пише, пише...

- Що пише?!

- Ну, там, романи, п'єси, поеми...

* * *

- І закинув він вудку в лунку... Як у казці: "Ловися рибка велика й маленька". І з лунки дійсно... Ні, не рибка, а людина, не велика, маленька. Але трапилося це тільки за дев'ять місяців. Втім, то була не те щоб лунка, та й закидав він у неї не те щоб вудку.

* * *

- Ні, дельфіни - істоти доволі дурні. Про це свідчить той факт, що жоден із них не одержав дотепер Нобелівської премії.

* * *

- Не вистачало, аби я дихав задурно! Ні, ви мені як належить заплатіть, тоді я буду дихати. А так - що ж. Чи я дурень, щоби робити абищо задарма!

* * *

- Він виведе із себе кого завгодно!

- Ну, виводити із себе, наприклад, глистів - справа потрібна.

* * *

- Люди! Бережіть вогонь від пожежників! - благає Прометей.

* * *

- Бути чи не бути? От у чому питання, - говорив принц Гамлет.

- Давайте не будемо, громадянине, - говорить затриманому міліціонер Терещенко.

* * *

- Ти віриш в існування людини?

- Ні! Ніхто з нас жодної людини ніколи не бачив, виходить, людини зовсім не існує!

Це просто чийсь вигадки!

Так казали глисти в людському кишечнику. .

* * *

- Ви такий розумний!

- Це мерзенний наклеп! Я не розумний. Я дуже-дуже розумний! Не треба плутати.

* * *

- Ви знайомі з корейською кухнею?

- Та я на корейській кухні собаку з'їв!

* * *

- Як говориться, вустами маляти...

- ... смокчеться цицька?

* * *

- На знак протесту ми оголошуємо голодування!

- І як довго ви маєте намір голодувати?

- Аж до самого обіду!

* * *

- Деякі, замість того, щоби валятися на дивані й дивитися телевізор, займаються роботою, спортом і іншою допотопною дурнею. Дикі люди, що відстали від цивілізації!

* * *

- Якщо жінкам можна носити бюстгальтери, а чоловікам не можна, то це дискримінація за статевою ознакою! Ми, борці за гендерну рівноправність, вимагаємо, щоби легка промисловість випускала бюстгальтери й для чоловіків!

* * *

- Еее.... На чому я зупинився?

- На моїй нозі.

- Хіба я говорив про вашу ногу?!

- Ні, ви на неї наступили й зупинилися.

* * *

- Чула, який страшний злочин трапився в сусідній кімнаті? - запитує торшер у настільної лампи.

- А що там відбулося?

- Там люстру.... Ні, мені важко про це говорити! Люстру повісили!

- Ох! Яке звірство! Бідолашка! Вічна їй пам'ять!

* * *

- Вона працює, не покладаючи рук, неначе Венера Мілоська.

- Хіба Венера була трудівницею?

- Ні, я не до того, що "працює", а до того, що "не покладаючи рук". Ти бачив цю скульптуру? У неї ж немає рук. І тому вона їх не покладає, бо ж неможливо покласти те, чого немає.

* * *

- Я дуже скромний. Я фантастично скромний. Я найскромніша людина у Всесвіті. Не побоюся цього слова, я просто таки гігант скромності. Скажу без зайвої скромності, що всі інші люди в порівнянні із мною в аспекті скромності просто комашки! Рівних мені немає. Я щось особливе, видатне, надприродне! От наскільки я скромний.

* * *

- Він працює педерастом... Тьху, знову обмовився! Не педерастом, а пародистом. Схожі слова. Плутаю.

* * *

- Нехай у мене першим кине камінь той,... у кого немає кінцівок!

* * *

- Я тобі вже в сотий раз кажу: не повторюй те саме по сто разів!

* * *

- Я його вбив, а він узяв і воскрес! Я його знову працювито вбив, а він знову воскрес! Я його ще раз, не шкодуючи сил, убив, а він знову воскрес! Ну ні сорому, ні совісті в людини! Ніякої поваги до чужого труда!

* * *

- Я досить розумний, аби виголошувати мудровані слова, але, на жаль, не настільки розумний, щоби розуміти те, що я кажу.

* * *

- Васю, ну давай одружимося!

- Ньюро, для того, щоби дві людини одружилися й вели спільне життя, у них повинне бути багато спільного: спільні погляди, спільні смаки.... От мені, наприклад, подобаються жінки, подобається до них залицятися, подобається з ними... гм... це саме. А тобі, Ньюро, подобаються жінки?

- Мені, Васю, подобаєшся ти.

- Ну, от бачиш, Ньюро: мені подобається одне, а тобі зовсім інше. Як же ми можемо одружитися, коли в нас настільки різні смаки?!

* * *

- Мене намагався завербувати прониклий на нашу територію шпигун. Світлий такий шпигун. Із крильми. Зі світним колом над головою. Його до нас із неба закинули. Але я йому не піддався, а навпаки - знешкодив і затримав: поламав йому крила, загасив його світло й передав до рук агентів держбезпеки. Там йому, негідникові, покажуть, як проникати на нашу територію й вербувати наших людей!

* * *

- У жінок тільки збочення на думці: вийти заміж, створити родину, народити дітей і так далі. А от щоби просто трахатися по-людськи, без таких от збочень, - ні, їм це, чи

бачте, не до шмиги!

- От поетеса Аделаїда Шмаркля отут пише, мовляв, у її серце встромилася стріла кохання. Але я-то знаю: по-перше, то було не серце, а піхва; а по-друге, то була не стріла, то був...

- Та що ви тереvenите все про мистецтво, та про літературу й тому подібні скороминущі тлінні дрібниці. Давайте краще поговоримо про щось вічне. Ну, наприклад, про какашки.

- Великий письменник Авакум Ксенофонович Гриль прославить нашу літературу! Але для цього треба, щоб Авакум Ксенофонович Гриль, як мінімум, народився. А для того, щоб він народився, треба, як мінімум, щоб його тато й мама вчасно вчинили статевий акт. Але для того, щоб його тато міг вчасно вчинити статевий акт із його мамою, треба, щоби сам цей тато вчасно народився. А для цього треба, щоби дідусь і бабуся Авакума Гриля вчасно вчинили статевий акт. А для того, щоб ота бабуся могла вчасно вчинити статевий акт із отим дідусем, треба, як мінімум, щоби ця бабуся вчасно народилася. А для цього треба, як мінімум, щоби прадід і прабаба вчасно вчинили сама розумієш що. Але щоб вони це зробили, треба, як мінімум, щоби прадід вчасно народився. А для цього треба, щоби прапрадідусь й прапрабабуся майбутнього великого письменника Авакума Гриля вступили в інтимний зв'язок. А для того, щоб це відбулося, треба, як мінімум, щоб ота прапрабабуся вчасно народилася. А для цього треба, щоби прапрапрадідусь, грубо виражаючись, відтрахав прапрапрабабусю. Я тебе стомив? Потерпи, скоро ти дізнаєшся, до чого я все це.... Отже, щоб цей сексуальний контакт трапився, обов'язково треба, щоб отой прапрапрадідусь, як мінімум, так, вчасно народився. А для цього треба - так, так, так, - щоби відбувся статевий акт між прапрапрапрадідусем майбутнього великого письменника Авакума Гриля і його ж прапрапрапрабабусею. Коротше кажучи, я, як майбутній прапрапрапрадідусь майбутнього великого письменника, пропоную тобі, Зінаїдо, як його майбутньої прапрапрапрабабусі, негайно вступити зі мною в статевий зв'язок. Інакше ми будемо винуваті в тому, що не буде через двісті років великого письменника Авакума Ксенофоновича Гриля і його великих творів. І людство нам цього не вибачить!

- Витри шмарклі.

- Я вже приступаю до планування початку проведення даного заходу.

- Громадянине хулігане, скажіть, будь ласка...

- Хто хуліган? Це я хуліган?! Це ти мене хуліганом...

- Ну так.

- Чуєш ти, падло, та я тобі за таку образу по морді...

- Саме це я й мав на увазі.

* * *

- Вам, чоловікам, тільки одне треба, - ображено сказала вона, поправляючи спідницю.

- Ну чому ж тільки одне, - заперечив він. - Я б і від другого не відмовився. Та й третє можна спробувати.

* * *

- Я ділова людина, тому думаю про прибутки.

- Ділова людина - це той, хто думаючи про прибутки, не забуває про совість, шляхетність, людяність, моральність, честь, порядність та терпимість. А той, хто про це забуває й думає тільки про прибутки, той не ділова людина, а діловий нелюдь.